

POKOWAĆ (2) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w po- oraz kować).

praet 2 sg m -ś pokowiał (1). ◇ con 3 pl m pers by pokowali (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Wykuć, przekuć wiele [co (pl)] (2) :

*Zwrot: »miecze na lemieszce pokować« (1): Gdyby wszyscy powinny cnotę miłowáli/ Mieczeby ná lemieszce wszyscy pokowáli. *RejWiz* 137v.*

*Przen [z czego] (1) : Bo mi owo rzecz dziwna iáko Dawid wołał/ Mowiąc Pánu/ żeś z miedzi ty niebá pokował. *RejWiz* 147.*

Formacje współrdzenne cf KOWAĆ.

KO